

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco,

Judecători – Ion Arhiliuc, Liliana Catan, Iurie Diaconu și Ion Guzun, cu participarea procurorului Dumitru Graur, avocatului Oleg Eni și a persoanei achitate Pleșca Grigore, a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, Oleg Popov împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 martie 2013, în cauza penală în privința lui

Pleșca Grigore Ion, născut la 01 august 1977, originar și locuitor al s. Fîrlădeni, r-nul Căușeni, moldovean, cetățean al R. Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Instanța de fond din 18.07.2011 - pînă la 15.05.2012;
2. Curtea de Apel Bender din 24.09.2012 – pînă la 13.03.2013;
3. Curtea Supremă de Justiție din 20.11.2013 - pînă la 01 aprilie 2014.

Procedura de citare a fost legal executată.

Procurorul a solicitat admiterea recursului în sensul declarat.

Persoana achitată Pleșca Grigore și avocatul acestuia Oleg Eni, au solicitat respingerea recursului declarat de procuror, ca fiind tardiv și neîntemeiat.

Colegiul penal lărgit asupra recursului, -

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 15 mai 2012, Pleșca Grigore a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Pleșca Grigore a fost învinuit pentru faptul că el, activînd în calitate de șef adjunct al secției Urmărire Penală din cadrul CPR Căușeni în baza Ordinului nr. 198 EF al Ministerului Afacerilor Interne, adică fiind persoană cu funcție de răspundere, avînd în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu, acceptînd benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea serviciului și a autorității lui în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu, precum și alte atribuții, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, folosindu-se de situația de serviciu, urmărind scopul obținerii mijloacelor financiare ce nu i se cuvin, în perioada lunilor iulie-octombrie 2010 a extorcat de la V. Sorocean mijloace bănești în sumă de 1.000 dolari SUA (echivalentul la 12.407 lei), pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza penală pornită în privința acestuia în următoarele circumstanțe:

În perioada lunilor iulie-octombrie 2010, Pleșca Gr., activînd în calitate de șef adjunct al secției Urmărire Penală al CPR Căușeni, avîndu-1 în subordine pe ofițerul de urmărire penală al CPR Căușeni, Andrei Guțu, în gestiunea căruia se afla cauza penală nr. 2010180451 pornită în privința lui Sorocean, pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, susținînd că are influență și

poate să determine în acest sens un judecător al Judecătoriei Căușeni, a extorcat de la V. Sorocean mijloace bănești în sumă de 1.000 dolari SUA (echivalentul a 12.407 lei), pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza penală respectivă și anume aplicarea unei amenzi sau muncă neremunerată în folosul comunității de către instanța de judecată.

3. Procurorul, a contestat cu apel decizia instanței de fond solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pleșca Grigore să fie condamnat în baza art. 326 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 10 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a activa în organele Ministerului Afacerilor Interne a R. Moldova pe un termen de 5 ani.

În susținerea apelului, procurorul a invocat că instanța a pus la baza sentinței de achitare mai multe motive, printre care faptul, că martorii Ghenadie Gojan și Viorel Sîrbu care sunt persoane interesate, iar martorul Viorel Sîrbu este nașul de cununie a inculpatului Pleșca Grigore.

Astfel, aprecierea instanței a fost una părtinitoare deoarece acuzatorul de stat s-a bazat pe probe legal administrate, inclusiv procesul-verbal de interceptare a comunicărilor din 11.10.2010 și 12.10.2010 autorizate prin încheierea judecătorului de instrucție; procesul-verbal de examinare a discului CD-R cu stenograma convorbirilor anexată, potrivit căreia se confirmă faptul extorcării mijloacelor bănești de către Pleșca Grigore de la Sorocean Victor; ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a CD-urilor de model Memorex.

Prin urmare, probele administrate au demonstrat pretinderea mijloacelor financiare de către inculpatul Pleșca Grigore de la Sorocean Victor în sumă de 1.000 dolari SUA (echivalentul la 12.407) lei, pentru a organiza adoptarea unei decizii mai favorabile pe cauza penală pornită în privința lui Sorocean Victor, și anume aplicarea unei amenzi sau muncă neremunerată în folosul comunității de către instanța de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 martie 2013, a fost respins ca nefondat apelul procurorului, fiind menținută fără modificări sentința instanței de fond.

4.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, instanțele de fond și apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-au dat o apreciere justă în sensul art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea lui Pleșca Gr. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest sens, instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, iar nevinovăția inculpatului Pleșca Gr. a fost cu certitudine determinată prin următoarele probe:

- Declarațiile inculpatului Pleșca Gr.;
- Declarațiile martorilor Sorocean V., Gojan Gh., Sîrbu V.;
- Ordonanța de începere a urmăririi penale din 15 septembrie 2010 (f.d. 1);
- Procesul-verbal de primire a plîngerii din 14.09.2010 (f.d. 4);

- Stenograma comunicării înregistrate din 05.08.2010 (f.d. 5) și din 18.08.2010 (f.d. 6) inclusiv audierea CD-ului;
- Procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 11.10.2010 (f.d.31);
- Procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11.10.2012 (f.d. 32);
- Anexa la procesul verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09.10.2010 cu stenograma comunicărilor (f.d. 33);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului R. Statnîi (f.d. 37);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 privind aprecierea importanței informației culese (f.d. 38);
- Ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD R ”Extreme” fără număr CD R nr. 343;
- Proces-verbal de confruntare din 06.12.2010 între Sorocean și Pleșca (f.d. 91-92);
- Copia dosarului penal în privința lui V. Sorocean (f.d. 95-173);
- Ordonanțele din 11.03.2011 (f.d. 233, 234);
- Ordonanța privind neconfirmarea rechizitoriului din 01.03.2011 (f.d. 247).

Din analiza probatoriului menționat supra, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a dat o apreciere critică corectă declarațiilor martorului Sorocean Victor referitor la estorcarea sumei de bani, care nu pot fi puse la baza confirmării învinuirii, deoarece nu corespund realității și sunt combătute de faptul, că inculpatul Pleșca nu a primit și nu avea intenția de a primi bani de la Sorocean, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Gojan Ghenadie și Sîrbu Viorel. Sub acest aspect, instanța de fond a reținut faptul, că inculpatul Pleșca Grigore atât la urmărirea penală, cât și în ședința judiciară, a constatat că deținând informația că Sorocean este în stare să se sinucidă, a fost nevoit să-i confirme lui Sorocean că totul va fi bine, însă atunci când Sorocean i-a propus bani, Pleșca Grigore a refuzat, trimitându-l la avocat.

Astfel, versiunea inculpatului n-a putut fi combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, deoarece pe parcursul procesului penal nu au fost stabilite cu certitudine în acțiunile inculpatului elementele constitutive (latura obiectivă și latura subiectivă) a componenței de infracțiuni imputate. Iar interceptarea convorbirilor telefonice (f.d.33-36) nu confirmă că, prin acțiunile sale inculpatul a sîvîrșit fapte de estorcare.

La fel, conchide instanța de apel, prima instanță corect a concluzionat înregistrarea convorbirii între Sorocean și Pleșca ca probă inadmisibilă, deoarece imixtiunea lui Sorocean în viața privată a inculpatului Pleșca nu este prevăzută de lege, drept urmare a reținut faptul, că înregistrarea convorbirii efectuată de către Sorocean V., cu ajutorul tehnicii care a fost plasată de către reprezentanții CCCEC constituie o imixtiune în viața privată a inculpatului. Or, Sorocean V. s-a plâns organului de urmărire penală asupra acțiunii lui Pleșca Gr., însă în loc să ia măsuri de investigare, CCCEC 1-a înzestrat pe Sorocean V. cu tehnică pentru a înregistra convorbirea, trezind dubii referitor la apariția CD la procesul verbal de primire a plângerii, deoarece Sorocean nu a declarat nimic despre CD anexat.

La fel, instanța de apel, a conchis că sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar orice dubiu conform art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, art.389

alin.(2) Cod de procedură penală, și Jurisprudența CEDO, Cazul Barbera vs. Spania, 06 decembrie 1988, parag.77), - urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

În final, instanța de apel a conchis că criticile aduse de către procurorul în procuratura Anticorupție, Vasile Moroșan, întru susținerea cererii de apel, au un caracter declarativ, fiind lipsite de suport probatoriu.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, **la 28 octombrie 2013**, a contestat cu recurs ordinar decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender **din 13 martie 2013**, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor sale, procurorul a invocat că instanța de apel dispunând achitarea lui Pleșca Gr. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, nu s-a expus argumentat asupra motivelor invocate în apel, totodată eronat a apreciat probele administrate de către organul de urmărire penală.

5.1. În acest context, procurorul a reiterat motivele invocate în apel și a conchis că, instanța de apel nu a dat un răspuns convingător și argumentat în raport cu probatoriul administrat în cauză, prin prisma prevederilor art. 100 alin. (4), 101 CPP.

Referitor la aprecierea eronată și respingerea probelor acuzării.

În acest aspect, procurorul a invocat că poziția instanțelor de judecată, precum că versiunea inculpatului Pleșca Gr. nu este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, este una neobiectivă și părtinitoare, deoarece în cadrul urmăririi penale precum și în instanța de judecată, acuzatorul de stat nu s-a bazat doar pe declarațiile martorului Sorocean V. dar și pe probele legal administrate și anume:

- Declarațiile parțiale ale martorilor Gh. Gojan și V. Sîrbu;
- Stenograma comunicării înregistrate din 05.08.2010 (f.d. 5) și din 18.08.2010 (f.d. 6) inclusiv audierea CD-ului;
- Procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 11.10.2010 (f.d.31);
- Procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11.10.2012 (f.d. 32);
- Anexa la procesul verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09.10.2010 cu stenograma comunicărilor (f.d. 33);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului R. Statnîi (f.d. 37);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 privind aprecierea importanței informației culese (f.d. 38);
- Ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD R ”Extreme” fără număr CD R nr. 343;
- Proces-verbal de confruntare din 06.12.2010 între Sorocean și Pleșca (f.d. 91-92);

La fel, procurorul mai menționează că, instanța de apel a comis o eroare de fapt în sensul că, a concluzionat greșit despre imixtiunea nepermisă, ilegală a lui Sorocean V. și a colaboratorilor CCCEC/CNA în viața personală a lui Pleșca Gr. în toate cele 4 cazuri de interceptare a convorbirilor, anexate ulterior în calitate de probe la cauza penală, or, interceptările convorbirilor din 11 și 12 octombrie 2010 au fost efectuate cu autorizarea nemijlocită a instanței de judecată.

Totodată, indică procurorul, necătînd la faptul ca transmiterea de facto a mijloacelor bănești nu a avut loc, săvârșirea traficului de influență în modalitatea

acceptării nu este altceva decât un act pregătit al primirii efective de bani, bunuri, avantaje, pe care însă legiuitorul l-a plasat deopotrivă cu primirea efectivă a unor asemenea valori. Cererea de bani, sau alte bunuri sau avantaje săvârșite intenționat de către o persoană care are influență sau care susține că are influență (în cazul dat, inculpatul Pleșca Gr.) asupra unui funcționar (în cazul dat judecător), în scopul de a-l face să îndeplinească ori să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lui de serviciu, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, constituie în esență un început de executare, deci o tentativă pe care legiuitorul, la fel, o pune pe același plan cu primirea efectivă de bani sau alte foloase. Astfel, în sensul dispoziției art. 326 Cod penal, infracțiunea de trafic de influență se consumă din momentul săvârșirii oricăreia dintre acțiunile alternative prevăzute în norma de incriminare, în cazul de față din momentul cererii mijloacelor bănești de către inculpatul Pleșca Gr., deoarece are o componentă de infracțiune formală.

În acest context, apreciind declarațiile inculpatului coroborate cu probele administrate de către partea acuzării, se constată că acestea sunt făcute în scop de a se îndreptăți și de a se eschiva de la răspunderea penală pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. Or, discuția între inculpat și martorul Sorocean V. denotă faptul că între ei a avut loc o înțelegere în vederea favorizării ultimului.

Instanțele de fond și de apel greșit au apreciat declarațiile martorilor Gh. Gojan, V. Sîrbu, or din conținutul lor rezultă expres că, inculpatul Pleșca Gr. nu a perceput în serios afirmațiile lui Sorocean V., că ar avea intenția de a se strangula, deoarece nici inculpatul nici martorii Gh. Gojan, V. Sîrbu nu au sesizat conducerea CPr Căușeni sau alte organe abilitate despre intențiile de suicid ale cet. Soroceanu V., mai mult, martorul Soroceanu V. nu a declarat că intenționa să se stranguleze, iar inculpatul și apărătorul său nu au adresat nici o întrebare în acest sens.

5.2. Cu referire la omiterea termenului de declarare a recursului, recurentul a invocat că instanța de apel a pronunțat la 13 martie 2013 doar dispozitivul deciziei.

Ulterior, după pronunțarea dispozitivului deciziei adoptate, instanța de apel nu a numit data pronunțării deciziei motivate. Decizia motivată nu a fost pronunțată în ședință publică însă a fost comunicată procurorului abia la 25 septembrie 2013.

Redactarea îndelungată a deciziei Curții de Apel Bender nu este imputabilă acuzării de stat și reprezintă o încălcare gravă a legislației procesual-penale precum și o chestiune organizatorică internă a instanței emitente (în partea omisiunii de a stabili data pronunțării deciziei motivate).

Cererea de recurs ordinar se expediază prin intermediul oficiului poștal cu scrisoare recomandată la data de 24 octombrie 2013, în interiorul termenului de 30 zile pentru utilizarea căii de atac, calculat de la data comunicării deciziei motivate.

6. Judecînd recursul ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră, că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

6.1. Conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanța de apel în cazul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, - temei care își găsește reflectare în decizia contestată.

Reieșind din prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță,

conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

La fel, potrivit art.417 alin. (1) pct.7) și 8) CPP, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, în pct. 18 din Hotărârea Plenului CSJ din 30.10.2009 „**Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală**”, este atenționat că, „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

6.2. Sub acest aspect Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

În corespundere cu art. 101 alin. (1), 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, cât și a jurisprudenței naționale, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, iar decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel așa cum cere art. 435 CPP, întrucât asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Aceste prevederi sunt sfidate, deoarece, potrivit deciziei contestate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către procuror în fața acestuia.

Instanța de apel nu trebuie să se limiteze doar la reproducerea substanțială a sentinței instanței de fond, după cum s-a procedat, ci urma să verifice motivele invocate de apelanți, depășind acest cadru. Instanța de apel este obligată să examineze, din oficiu, și orice alte chestiuni importante, susceptibile să conducă la o concluzie certă cu privire la legalitatea și temeinicia sentinței atacate. Motivele de apel trebuie specificate în cuprinsul deciziei și ele trebuie soluționate nu doar în sine, prin raportare, în mod exclusiv, la dispozitivul și la considerentele hotărârii atacate, ci confruntându-le cu susținerile făcute de partea procesuală adversă întru combaterea lor, precum și cu probele administrate în cauză.

Astfel, în speță, instanța de apel s-a limitat la preluarea motivării primei instanțe, dar trebuia, printr-o nouă examinare a motivelor invocate de apelanți, să răspundă motivat la fiecare dintre criticile și mijloacele de promovare a intereselor procesuale invocate de părți.

Or, chiar dacă își însușește concluziile și temeiurile primei instanțe, instanța de apel este obligată să verifice și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, prin prisma efectuării aprecierii personale a materialului probator, în special,

probele relevate în cuprinsul apelului procurorului, urmau să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv în raport cu circumstanțele stabilite în cauză, lucrul care n-a fost efectuat.

În acest context, se relevă că așa cum invocă partea acuzării în recurs, poziția instanțelor de judecată, precum că versiunea inculpatului Pleșca Gr. nu este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, este una neargumentată, deoarece în cadrul urmăririi penale precum și în instanța de judecată, acuzatorul de stat nu s-a bazat doar pe declarațiile martorului Sorocean V. dar și pe probele legal administrate la etapa urmăririi penale, inclusiv:

- Declarațiile parțiale ale martorilor Gh. Gojan și V. Sîrbu;
- Stenograma comunicării înregistrate din 05.08.2010 (f.d. 5) și din 18.08.2010 (f.d. 6) inclusiv audierea CD-ului;
- Procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor audio din 11.10.2010 (f.d.31);
- Procesul-verbal de documentare a convorbirilor din 11.10.2012 (f.d. 32);
- Anexa la procesul verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 09.10.2010 cu stenograma comunicărilor (f.d. 33);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 de confirmare a interceptării și înregistrării convorbirilor procurorului R. Statnîi (f.d. 37);
- Procesul-verbal din 11.10.2010 privind aprecierea importanței informației culese (f.d. 38);
- Ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict CD R ”Extreme” fără număr CD R nr. 343;
- Proces-verbal de confruntare din 06.12.2010 între Sorocean și Pleșca (f.d. 91-92);

La fel, instanța de apel, așa cum indică procurorul, a concluzionat greșit despre imixtiunea nepermisă, ilegală a lui Sorocean V. și a colaboratorilor CCCEC/CNA în viața personală a lui Pleșca Gr. în toate cele 4 cazuri de interceptare a convorbirilor, anexate ulterior în calitate de probe la cauza penală, în cazul în care partea acuzării a prezentat probe că interceptările convorbirilor din 11 și 12 octombrie 2010 au fost efectuate cu autorizarea nemijlocită a instanței de judecată.

Instanța de apel a interpretat eronat declarațiile martorilor Gh. Gojan și V. Sîrbu, or din conținutul, așa cum invocă procurorul, rezultă că inculpatul Pleșca Gr. nu a perceput în serios afirmațiile lui Sorocean V., că ar avea intenția de a se strangula, deoarece nici inculpatul nici martorii Gh. Gojan, V. Sîrbu nu au sesizat conducerea CPR Căușeni despre intențiile de suicid ale cet. Soroceanu V. și, nici ulterior martorul Soroceanu V., nu a declarat că intenționa să se stranguleze.

6.3. Cu referire la omiterea termenului de declarare a recursului, procurorul a invocat că instanța de apel a pronunțat la 13 martie 2013 doar dispozitivul deciziei.

Ulterior, după pronunțarea dispozitivului deciziei, instanța de apel nu a numit data pronunțării deciziei motivate, astfel decizia motivată nu a fost pronunțată în ședință publică, fiind comunicată procurorului abia la 25 septembrie 2013.

Din aceste motive, cererea de recurs ordinar a fost expedită la data de 24 octombrie 2013, în interiorul termenului de 30 zile pentru utilizarea căii de atac, calculat de la data comunicării deciziei motivate, recursul fiind înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la data de 28 octombrie 2013.

În acest context, Colegiul penal lărgit menționează că, poziția procesuală a părții apărării expusă în referința sa la recursul procurorului, precum că recursul a fost declarat peste termen avînd consecințe încălcarea principiului securității raporturilor juridice art.6 CEDO - este greșită din următoarele motive.

În primul rînd, instanța de recurs este obligată să se conducă strict de prevederile legii interne a Codului de procedură penală și anume de art.338 alin.(3) CPP, care stipulează că, - „*Hotărîrea motivată se pronunță în termen de pînă la 30 de zile. În situații excepționale, cînd, raportată la complexitatea cauzei, pronunțarea nu poate avea loc în termenul prevăzut, instanța poate amîna pronunțarea pentru cel mult 15 zile*”.

În al doilea rînd, din actele cauzei rezultă că, instanța de apel *la 13 martie 2013*, a pronunțat public doar dispozitivul deciziei cu mențiunea că, „*decizia va fi redactată integral în decurs de cel mult 10 zile de la pronunțare*”, însă ulterior decizia motivată n-a fost pronunțată public în ședința de judecată, astfel tocmai *la data de 25 septembrie 2013*, instanța a expediat procurorului copia deciziei motivate. Deci, din aceste motive se consideră că procurorul a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel în termen de 30 zile la data *de 25 octombrie 2013*, prin urmare în speța dată nu este relevantă jurisprudența CEDO.

7. Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate la **pct.6.1 - 6.2** supra, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului de pe rol, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să înlătore erorile menționate, să țină cont de împrejurările expuse, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărîre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, Oleg Popov, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 martie 2013, în cauza penală în privința lui **Pleşca Grigore Ion** și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Pronunțată în ședință publică la 22 aprilie 2014, ora 09:30.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Ion Arhiliuc

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun